

другъ. Лари, колкото и да си ми симпатиченъ, нѣма да дохождамъ вече въ твоята кръчма — налей уиски, джинъ, отрова — за последенъ пѣтъ“.

Последенъ пѣтъ, който никога не се свършва и винаги блѣска по главата стария морски вѣлкъ — Крисъ.

Това бѣше Богомилъ Андреевъ въ ролята Кристоферъ Кристоферсънъ : за себе си.

Името Ана открива нова страница отъ живота на Крисъ. Двадесетъ години тя е била смѣтенъ споменъ за баща си. И никога той не се е сѣтилъ за нея. Какъвъ баща? Но все пакъ — баща. Ана сега е при него, той е неспокоенъ за „порядъчното“, „възпитано“ момиче. Страхъ го е отъ кръчмата, морето и моряцитѣ. Тя нѣма да се омѣжи за морякъ и ето — сѣдбата му се надсмива : първиятъ мъжъ, който срѣща Ана — Матъ Бюркъ — е морякъ. Какво проклятие висне надъ Крисъ ! Двамата мъже се гледатъ, като вѣлци. Крисъ — срещу Матъ : стрѣвна борба. И като победенъ воинъ предъ младостъта Крисъ отстъпва, предава се — волята на младитѣ е законъ.

Линията е богато начупена. Душевнитѣ вълнения сѣ силни. И кой се е надѣвалъ, че безволниятъ и добродушенъ пияница Крисъ, вѣплотенъ отъ Б. Андреевъ, ще получи такъвъ трагиченъ животъ? Още при първата среща съ